

VESNIČKA

ÚNOR 2015

SOS DĚTSKÉ
VESNIČKY

Láskyplný domov pro každé dítě

SPOLEČNĚ JSME TO DOKÁZALI. DĚKUJEME!

491 Díky vaší finanční podpoře jsme v našich sedmi programech péče o ohrožené děti za rok 2014 pomohli 491 dětem!

224 SOS Kompassy v Brně, Karlových Varech, Přerově a Lipníku nad Bečvou poskytují sociálně aktivizační služby rodinám ohroženým odebráním dětí. Za rok 2014 jsme díky vám mohli pomoci 105 rodinám s 224 dětmi, aby mohly zůstat spolu a žít ve zdravém prostředí plném rodičovské lásky.

29 SOS Sluníčko pomohlo za rok 29 dětem vyžadujícím okamžitou pomoc. Bezpečné útočiště v SOS Sluníčku nalézají děti zanedbávané, zneužívané nebo týrané a také děti, o které se na přechodnou dobu nedokáží jejich rodiče postarat.

99 V Bystřici pod Hostýnem jsme otevřeli nízkoprahové zařízení SOS Kajuta. V něm nabízíme dětem z vyloučené lokality smysluplné využití volného času a snažíme se předcházet jejich sociálnímu vyloučení v dospělosti. Za prvních pár měsíců od otevření jich byla stovka.

120 V péči třech SOS dětských vesniček šťastně vyrůstá 120 dětí. Připravujeme pro ně kroužky, výlety, besedy a exkurze a usilujeme o to, aby se jejich život v ničem nelišil od dětí vyrůstajících u svých vlastních rodičů a byly dobře připraveny na budoucí samostatný život.

80 000 Spustili jsme kampaň Tak snadno se to nepozná, jejímž hlavním cílem je upozornit na to, že týraných, zneužívaných či jinak zanedbávaných dětí je v České republice daleko více, než si dovedeme představit. Pomoci těmto dětem přitom může každý z nás!

MILÍ PŘÁTELE,

dovolte mi poděkovat Vám za Vaši podporu SOS dětských vesniček v právě uplynulém roce.

Dětí, kterým jsme díky Vaší laskavosti mohli pomoci, bylo mnoho. Nejen sto dvacet dětí vyrůstajících v SOS dětských vesničkách v láskyplné péči pěstounů, ale také třeba tři desítky dětí s pohnutými, nelehkými osudy, které jsme přijali do

zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc SOS Sluníčko. Nebo stovka dětí z vyloučené lokality v Bystřici pod Hostýnem, které se snažíme motivovat k dosahování lepších školních výsledků a tím předcházet jejich sociálnímu vyloučení v dospělosti.

Za pomoc Vám vděčí také více než dvě stě zanedbávaných dětí na Přerovsku, Brněnsku či Karlovarsku, jimž ještě nedávno hrozilo odebrání z jejich biologické rodiny. Díky neúnavné práci našich terénních pracovníků, kteří s rodiči postupně řešili všechny problémy bránící správné fungování rodiny, budou moci tyto

děti vyrůst se svými rodiči ve zdravém prostředí plném rodičovské lásky. Jménem všech těchto dětí Vám děkujeme za podporu. Bez Vás bychom to nedokázali.

Hana Pazlarová
Předsedkyně předsednictva
Sdružení SOS dětských vesniček

Páťa a Tobík přemýšlí, čím by chtěli jednou být. Dnes již mohou – mají budoucnost. „Teto, možná budu policaj!“

VELKÝ ZÁZRAK PRO DVA MALÉ BRÁŠKY

VŠICHNI JSME NA JEDNÉ LODI. VODA KOLEM NÁS JE NĚKDY KLIDNÁ, JINDY BUBLÁ, ALE NĚKDY SE ROZBOURÍ TAK, ŽE NEVIDÍME ZÁCHYTNÝ BOD. TO SE STALO I RODIČŮM DVOULETĚHO PATRIKA A TŘILETÉHO TOBIÁŠKA. NAŠTĚSTÍ PŘED ROKEM A PŮL VÍTR ZAVÁL TYTO ZANEDBANÉ, ALE PŘEDEVŠÍM BEZBRANNÉ DĚTI DO SOS SLUNÍČKA V KARLOVÝCH VARECH.

Dosavadní příběh rodiny byl dramatický – maminka velice mladá, tatínek cizinec, stále cestovali po světě. Za násilí na dětech a matce byl otec v cizině zatčen. Maminka se ocitla sama s dětmi v cizí zemi. Dokázala však vyhledat pomoc místních jeptišek, které jí pomohly dostat se zpět do Čech. Chtěla za svým otcem, ale ten bohužel mezitím zemřel. Na koho se obrátit? Ne každý si ví rady, ne každý má kolem sebe rodinu, okruh přátel či známých, kteří poradí. Sociální odbor kontaktoval SOS Sluníčko a Dominika Lamperová, vedoucí tohoto zařízení se pro děti ihned rozjela. „Kluci byli vyčerpaní, zanedbaní, vůbec nerozuměli česky. Postupem času se ale krásně adaptovali a rychle se češtinu naučili. U staršího se navíc projevila posttraumatická stresová porucha, ale díky léčbě vše zvládl,“ vypráví Dominika Lamperová o Patrikových

a Tobíkových začátcích v SOS Sluníčku. „S maminkou jsme měli dohodu, že bude za chlapce dojíždět, k tomu však nedošlo a poslední telefonát byl před půl rokem. Od té doby nic.“

Začali se tedy hledat pěstouni a na oba chlapečky se opět usmálo štěstí. „Považuji za malý zázrak, že se vše hned krásně rozběhlo a kluci vybraným pěstounům hned na třetí schůzce začali říkat mami, tati. Tak obrovská byla jejich dětská potřeba mít mámu a tátu,“ říká se spokojeným úsměvem Dominika Lamperová.

Dnes již kluci bydlí spolu s pěstouny a jejich dětmi na vesnici v domě s velkou zahradou. S pěstouny jsme v pravidelném kontaktu. Chlapci se mají dobře, rádi hrají fotbal, obzvláště malý Patrik výborně kope. Tobíka baví malování, oba milují hudbu a rádi a hodně jí. Rodina má zvířátka, také

psa, kterého se Patrik nejprve bál, ale díky laskavému přístupu jsou dnes kamarádi. Chlapci zdravě rádi a maminka pěstounka se průběžně snaží je naučit mluvit tiše, což se jí prý nedaří. © Chlapci mají nové sourozence, se kterými se rychle szili, a Tobík začne chodit do školky, kde potká nové kamarády. „Z pěstounky při našich rozhovorech cítím, že je ráda, že je má,“ uzavírá Dominika jeden dětský příběh se šťastným koncem.

Zapsala Lucie Trachtová

„Já budu zpěvák!“

SOS SLUNÍČKO POPRVÉ V PRAZE

- otevřeno od 20. listopadu 2014
- pomohlo už 9 dětem – sedmi děvčátkům a dvěma chlapcům
- o děti se starají tety pečovatelky, jedna teta pečuje o max. 4 děti. Tety jsou s dětmi vždy celý týden a starají se o ně jako jejich vlastní maminky. Vaří, perou, hrají si a čtou pohádky před spaním...
- dětem v nouzi poskytuje nepřetržitou péči a podmínky připomínající zdravé rodinné prostředí, které většina z těchto dětí zažívá úplně poprvé.
- ročně poskytnete útočiště až 40 týraným, zneužívaným a zanedbávaným dětem. Díky za to patří i Vám!

PO KAŽDÉ BOUŘI VYSVITNE SLUNÍČKO. POKUD SE DÍTĚ OCITNE V KRIZOVÉ SITUACI, JE VELICE DŮLEŽITÉ, ABY POMOC PŘIŠLA CO NEJDŘÍVE. MY V SOS SLUNÍČKU VYPLOUVÁME NA POMOC, ABY SE DĚTI MOHLY ZASE SMÁT.

První pražské SOS Sluníčko jsme slavnostně otevřeli 20. listopadu, symbolicky

v Den dětských práv, a nyní v něm poskytujeme útočiště prvním dětem v nouzi. Je mezi nimi i teprve dvacetiměsíční Anička. Se svojí maminkou donedávna živořila v bytě bez elektřiny, nyní je o ni ale dobře postaráno. Společně s dalšími mrňousy, čtyřletou Terezkou a dvěma brášky, tříletým Daníkem a šestnáctiměsíčním Matýskem rychle vytvořili malou lumpíkovskou partičku, která na tváři tet pečovatelek

neúnavně prohlubuje vrásky od smíchu. Aniččina maminka zatím usilovně hledá práci, aby se její malé děvčátko mohlo co nejdříve vrátit domů.

Náš velký dík patří zaměstnancům hotelu Marriott, kteří se obětavě postarali, aby děti ve Sluníčku zažily tu pravou vánoční atmosféru.

JEDEN DEN V SOS SLUNÍČKU

Šimon se dnes probudil už v půl šesté. Venku byla ještě tma, tak rychle mrknul na horní postel, jestli brácha ještě spí. Byl z domova zvyklý být jako myška, dokud dospělí nevstanou. Vzal si do postele autíčka, z peřiny si udělal terénní závodní dráhu a společně se skřítkem Víktorem tiše čekali na rozednění, aby nikoho nevbudili.

V sedm hodin přišla teta Maruška a poslala děti do koupelny. Čištění zubů Šimona nikdy moc nebavilo a hotový byl raz-dva. „Šimonku, to ještě nejsi ani v půlce. Ještě jedeme.“ Když šlo o zoubky, teta byla neoblomná.

Z koupelny zamířili na snídani. Oba s bráchou mají rádi kakao, k němu teta dvakrát týdně peče koláč nebo barevnou bábovku, dnes ale měli chleba s meruňkovou marmeládou. Po snídani rychle obléct, nezapomenout čepici a pláštěnku,

protože zase prší, a hurá za kamarády do školky. Šimon chodí do školky rád, teta Maruška ho totiž vyzvedává vždy po obědě, a tak nemusí jít odpočívat. S odpoledním spaním se Šimon nekamarádí už dlouhý čas.

S tetou jedou pro brácha a ostatní děti do družiny. Jindy by pak společně šli na hřiště, ale dnes stále ještě prší, tak jdou nejkratší cestou zpět a budou si hrát spolu v pokojíčku. Navíc ve tři hodiny přijde paní psycholožka, protože je čtvrtek, a bude si zase chtít povídat...

Navečer si Šimon hraje s ostatními dětmi a čeká, až si brácha dodělá ukoly. Chodí do první třídy a nejde mu čtení, a tak zatímco jejich teta Maruška vaří večeři, brácha trénuje čtení s tetou Markétkou. Jsou u písničky t. Táta má pílu. Táta topí. Má sílu... Pro Šimona a jeho brácha to nejsou nejlepší vzpomínky.

Po večeři (z rizota Šimon statečně povyndaval všechnu mrkev i hrášek) je ještě čas na pohádku v televizi a pak už teta opět velí nástup do koupelny. Tentokrát vezme Šimon hygienu poctivě, protože se opravdu těší na večerní pohádku. Tu si s bráchou sami vymýšlejí. Jeden z nich začne a řekne první větu, druhý přidá druhou větu a tak se střídají a každý večer spřádají jiný legrační příběh. Ten dnešní bude o žirafě s krátkým krkem.

Zapsala Jana Šagátová

Nízkoprahové zařízení SOS Kajuta v Bystřici pod Hostýnem nabízí dětem z vyloučené lokality smysluplné využití volného času. Naším cílem je motivovat děti k dosahování lepších školních výsledků a tím předcházet jejich sociálnímu vyloučení. Všechny služby dětem poskytujeme zdarma a anonymně. Od května do prosince 2014 navštívilo SOS Kajutu 99 dětí.

SOS KAJUTA: MACKŮV DRUHÝ DOMOV

JEDNÍM Z NEJČASTĚJŠÍCH NÁVŠTĚVNÍKŮ SOS KAJUTY V BYSTŘICI POD HOSTÝNEM JE OSMILETÝ CHLAPEC MEZI DĚTMI PŘEZDÍVANÝ MACEK. SOS KAJUTA SE PRO NĚJ STALA DRUHOU STŘECHOU NAD HLAVOU.

Macek pochází ze sociálně znevýhodněné rodiny a bydlí spolu s rodiči a šesti dalšími sourozenci na ubytovně pro sociálně slabé občany. V klubovně nachází nejen možnost se zabavit a hrát hry s kamarády, ale především klidné zázemí, kde se mu na rozdíl od domova dostává pochopení

dospělých pracovníků. Všimáme si jeho problémů, starostí a pocitů a postupně jsme si vybudovali důvěrný vztah.

Nepodnětné rodinné prostředí je mimo jiné potíže příčinou také Mackova špatného školního prospěchu. Nabídlí jsme mu proto možnost doučování, a ač by někdo mohl čekat otrávenou reakci a nezájem, bylo tomu právě naopak. Macek projevil radost a vděčnost a tak začal koloběh učení, opakování a dohánění toho, co dříve zameškal. Největší potíže mu dělá český jazyk, čtení i psaní, a tak je třeba vynalo-

žit hodně trpělivosti a vytrvalosti, aby byl nějaký pokrok a alespoň drobný výsledek vidět. V matematice a dalších předmětech je Macek přece jen šikovnější, navíc je sportovně nadaný a obratný, což využívá třeba ve sportovních aktivitách, jimž se v SOS Kajutě věnujeme. Stejně jako některé další děti chodí i Macek do SOS Kajuty pravidelně a po celou dobu od jejího otevření a my doufáme, že ho naše podpora obohatí a pomůže mu najít v životě smysluplné uplatnění.

Zapsal Radim Kejik

PŘEROV: HRÁTKY S KOMPASEM
SOS Kompas uspořádal pro ohrožené rodiny u přerovské Laguny sportovní odpoledne. Jeho cílem bylo ukázat rodičům, že lze využít volný čas nejen u televize, ale i venku. Děti měly obrovskou radost, dostaly diplomy a ceny, ale nejdůležitější pro ně byl zážitek z krásného odpoledne stráveného s rodiči na čerstvém vzduchu.

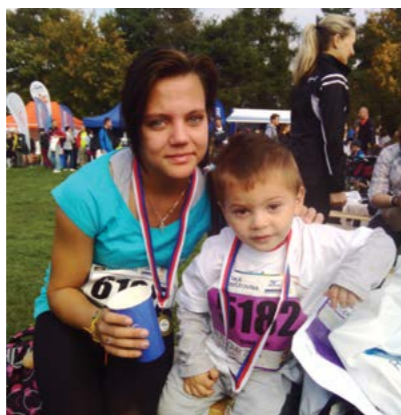
LÁSKYPLNÝ DOMOV PRO KAŽDÉ DÍTĚ

**PRAHA: BENEFICE POMŮŽE
SOS SLUNÍČKA**
Při příležitosti oslav Mezinárodního dne dětských práv jsme ke společnému stolu přizvali významné aktéry komerčního sektoru a serbovali historicky první benefiční večeři SOS dětských vesniček. Téma potřeby věnovat zvýšenou pozornost dětem v krizové situaci se tak doslova vplulo nejen do stěn hotelu Chateau St. Havel, ale především vyslalo signál směrem k lidem, kteří mohou životy těchto dětí významně měnit. Slavnostní akci podpořil svým koncertem i houslový virtuos Pavel Šporcl, který se s koncem předešlého roku stal hrdým patronem SOS dětských vesniček.

**PRAŽSKÝ HRAD: 415 TISÍC KORUN
NA PODPORU OHROŽENÝCH DĚTÍ**
Během adventu a vánočních svátků darovali lidé SOS dětským vesničkám na pomoc ohroženým dětem celkem 415 638 korun. Peníze, které se shromáždily v kasičce pod vánočním stromem na Pražském hradě, pomohou stovkám ohrožených dětí. Sběrku jsme zorganizovali pod záštitou manželky prezidenta republiky paní Iva Zemanové a ve spolupráci s Hradní stráží a Správou Pražského hradu. Aktuální vybraná částka je o 25 % vyšší než v loňském roce, kdy výtěžek sbírky dosáhl 332 tisíc korun, a představuje významnou finanční podporu pro zajištění kvalitní a stabilní péče o ohrožené děti. Všem dárcům děkujeme za podporu!

PŘIPRAVIT, POZOR, TEĎ!
A je odstartováno. Spolu s výstřelem startovací pistole ožívá běžecká trať pod nohama stovky dětí. Za hlasitého povzbuzování početných diváků se děti neúnavně řítí vpřed. Odhodlání vepsané do tváří malých závodníků nikoho nenechává na pochybách, že všichni poběží naplno až do úplného konce.

Takto bouřlivá atmosféra vládla podzimnímu běžeckému dopoledni na pražské Ladronce. Mezi malými běžci byly i děti z karlovarského SOS Sluníčka, které tak spolu s ostatními mohly na vlastní kůži zažít, jaké to je, účastnit se opravdových běžeckých závodů.

BRNO: SOS KOTVA V NOVÉM

Před Vánoci proběhlo otevření renovovaného domu na půl cesty SOS Kotva v Brně. Jeho posláním je usnadnit mladým lidem z pěstounských rodin či dětských domovů vykročení do samostatného života. Rekonstrukce SOS Kotva probíhala od září 2014 za významné finanční pomoci společnosti Kaufland, která rekonstrukci podpořila částkou 1 125 000 korun. Za tuto částku byla kromě jiného provedena instalace tepelných čerpadel, které společně se zateplením budovy přispějí k významnému snížení nákladů na provoz zařízení. Děkujeme!

MEZINÁRODNÍ PODPORA: Z DALEKA S LÁSKOU

Ani za hranicemi nejsou lidé lhostejní k osudům opuštěných a strádajících dětí. Zahraniční dárci přispívají na provozní náklady vesniček nebo podporují přímo jednotlivé děti. Sponzoři jsou aktivní a s dětmi si hojně dopisují. Kvůli ochraně dětí korespondenci překládá a monitoruje koordinátor mezinárodního sponzorství. V dnešní době mailů a telefonů je příjemné, když k dítěti dorazí dopis či balíček s poštovní známkou z Norska, Německa, USA či z Islandu. Děti jsou navíc takto přirozeně motivovány k učení angličtiny, někdo si již dokáže překládat sám. Rušno je především v době Vánoc, kdy přichází dárky. Děti tak mají často druhé Vánoce ještě v lednu, než všechny dárky doputují, kam mají. Ale to nikomu jistě nevádí ☺. Někteří zahraniční sponzoři také využívají možnosti navštívit jednou ročně své sponzorované děti – letos do Chvalčova například dorazila za Maruškou slečna Ina. Strávila s rodinou příjemné odpoledne, pohrála si nejen s Maruškou, ale i s ostatními dětmi. Ve Chvalčově na ni rádi vzpomínají a těší se na další návštěvu.

Karel Brlík žije s manželkou a dvěma dětmi v Němčicích nad Hanou. Charitě se věnuje už více než čtvrt století, pravidelně podporuje SOS dětské vesničky a z času na čas také pár dalších dobročinných organizací. Pracuje jako dispečer u Správy železniční dopravní cesty, má rád hudbu a auta.

ZMĚNIT VÍC, NEŽ SI MYSLÍTE

„DAROVAT Z NADBYTKU NENÍ ŽÁDNÉ HRDINSTVÍ“, ŘÍKÁ KAREL BRÍLK, DISPEČER Z NĚMČIC NAD HANOU. ROZDĚLIT SE S LIDMI, KTEŘÍ POTŘEBUJÍ POMOC, SE V PRŮBĚHU UPLYNULÝCH DESETILETÍ STALO JEHO NITERNÍ SOUČÁSTÍ. PROČ MÁ PODLE NĚJ POMOC POTŘEBNÝM SMYSL, VYPRÁVÍ V NAŠEM ROZHOVORU.

Karle, vzpomenete si ještě na svou první pomoc dobré věci?
To bylo, když jsem se vrátil z vojny, v roce 1987, můj dospělácký život byl na startu a já chtěl, aby to mělo nějaký smysl. Byla to doba, kdy asi spousta lidí uvažovala, jak změnit svět. Nějak jsem se tehdy dozvěděl, že členové některých křesťanských církví dávají desetinu svého příjmu do společné pokladny, aby pak za tyto peníze mohli podnikat různé akce. Sám jsem sice nebyl a dodnes nejsem v žádné konkrétní církvi, sektě, ani v žádném náboženském hnutí, ale tato myšlenka se mi líbila. Takhle by se přeci dala dělat spousta věcí – říkal jsem si. Mezitím se změnil společenský systém, oženil jsem se a narodilo se mi první dítě. Můj fond z desetin příjmu docela narostl. S manželkou jsme měli na tuto věc naprosto stejný názor, je prostě skvělá, a tak když se naskytla příležitost udělat něco pro jeden ústav, který se staral

o postižené lidi, udělali jsme to. Později jsme podobnou věc zopakovali pro jeden Dětský domov.

A jaký to tenkrát byl pocit?
Pocit stál určitě za víc než za ty peníze. A myslím, že to možná někoho šokovalo, možná inspirovalo a možná, že si někdo řekl, že svět není tak špatným místem. Myslíte, že se to dá zaplatit? Zaplatit si můžete billboard. Ale tohle byla realita! Nic víc konkrétního Vám o tom však neřeknu. Tyhle věci nedělám pro slávu.

Přináší pomoc druhým také něco Vám osobně?
Rozhodně mi dává pocit, že nežiju zbytečně.

Co byste tedy doporučil lidem, kteří o podpoře dobročinné organizace teprve uvažují a nemohou se rozhodnout?
Těm, kdo o něčem takovém uvažují, bych doporučil, aby to udělali. Změni totiž víc, než si myslí. Já dávám přednost dětem. Mám za to, že každé dítě má právo mít mámu a tátu. O právech dítěte se hodně mluví, ale tím, co děti opravdu nejvíce potřebují, je bezesporu právě máma a táta. Pokud někteří rodiče svému dítěti tuto možnost neposkytnou, pak je nutné zasáhnout. Tento problém totiž není jejich

problémem dneška. Je to náš problém budoucího světa. Lidé často nadávají na „Zlý svět“. Ale svět není ani dobrý, ani zlý.

Jaký tedy svět podle Vás je?
Je takový, jaký si ho děláme. Když vás někdo na ulici přepadne, zbijí a okrade, neudělal to Zlý svět, ale konkrétní člověk. A je na nás, jestli budeme produkovat násilnická monstra, nebo vychovávat slušné a poctivé lidi. Tak bude totiž vypadat náš budoucí svět. A to není žádná složité filosofie. Tak to prostě je.

Vzpomenete si, kdy jste věnoval svou podporu potřebným a měl z toho opravdu mimořádnou radost?
Nemyslím si, že jsem nějaký světem chodící dobrodinec, který by teď vytáhl ze svého batohu zásluh něco, na co by mohl ukázat a říct: „Tak tohle je ono“. Každá maličkost, kterou uděláte pro někoho, je to ONO. Největší radost mi udělaly ty dvě „akce“ z mládí, které jsme podnikli s manželkou a o nichž se zmiňuji výše. Pak totiž koncem devadesátých let přišla pro nás ekonomicky těžká doba a nějaké desetiny z příjmu se staly luxusem, který jsme si nemohli dovolit. Ted' se nám vede opravdu dobře a vidíte, zmůže se jen na to, abych sem tam poslal nějaké peníze různým organizacím, z nichž pravidelně podporuji pouze Vás.

K desetinám jste se už nevrátil?

Ne, k desetinám už jsem se nevrátil. Asi jsem už příliš pohodlný. Jak říkám, nejsem žádný zasloužilý dobrodinec. Ale opravdu věřím, že tvář světa můžeme ovlivnit. A to bych chtěl.

A kdybyste měl tu moc změnit svět, co byste změnil?

Moc změnit svět má každý z nás. Jenom tomu lidé nevěří. Skeptici mi někdy říkají: „Ty si myslíš, že změníš svět?“ A já na to odpovídám: „V této zemi žije asi deset milionů obyvatel. Když udělám cokoli pozitivního, bude se tady žít o jednu desetimilióntinu lépe. Když to uděláš

také, už to bude o dvě desetimilióntiny. Když nás bude sto, už to bude o jednu stotisícinu. A to už bude možná někde vidět.“ Tohle není žádná sociologická věda, filosofie, ani politický směr. Tohle je matematická zákonitost. Tohle je něco, co funguje. Funguje to bez ohledu na to, kolik peněz dají politici na sociální záležitosti a funguje to bez ohledu na to, jak se rozrůstají počty členů v církvích. Možná, že se někomu zdá, že je na světě příliš mnoho zla na to, abych mohl mít pravdu. Ale je to jen tím, že tak málo lidí věří, že to má smysl. A při tom je to tak logické, tak jasné. Je to jen o nás. Každému, kdo si myslí, že žije ve Zlém světě, bych chtěl

říct jedině: „Jdi a udělej něco pro někoho zcela bezvýznamného. Pro někoho, kdo ti to třeba nikdy nebude moci vrátit. A buď si jistý, že jsi právě začal měnit svět.“

Předáváte tyto myšlenky třeba i svým dětem?

Doufám, že je motivuji tím, když vidí, že člověk může pomáhat a že je to NORMÁLNÍ. Co se týče směru, jakým se vydají, musí si ho zvolit svobodně sami. Jinak by to ani nemělo cenu. Já vím, že jsou to báječní lidé.

Zapsala Anna Nováková

ZAPOJTE SE I VY

ZKUSTE SI, JAKÉ JE BÝT TÍM, KDO PODNĚCUJE ZÁJEM O DOBRU VĚC V OSTATNÍCH. ZAPOJTE SVÉ PŘÁTELE NEBO KOLEGY V PRÁCI A SPOLEČNĚ ZÍSKEJTE PROSTŘEDKY NA POMOC DĚTEM.

Zkuste svému zaměstnavateli na poradě navrhnout, aby i vaše společnost podpořila činnost SOS dětských vesniček. Třeba úplně jednoduše koupí

Partnerského loga – kulatého razítka s nápisem Pomáháme dětem, které budete moci používat na reklamních materiálech. Pomůžete nám tak starat se o ohrožené děti a současně ukážete,

že část svého úspěchu vrací vaše firma společnosti zpět.

VÝSTAVY PRO DOBRU VĚC

„Společně s rodinami pro děti bez rodin“, to je moto výstavy rodinných fotografií pořádané studentkou uničovského gymnázia Janou Šlosarovou, jejíž výtěžek se Jana rozhodla věnovat na pomoc dětem v péči programů SOS dětských vesniček.

Také paní Olga Mikulášová se rozhodla vzít pomoc ohroženým dětem doslova do svých rukou a výtěžek z prodeje výstavy svých paličkových krajek podporuje na pomoc dětem v krizové životní situaci. Olze i Janě srdečně děkujeme a věříme, že budou inspirací pro další z Vás.

FANTAZII SE MEZE NEKLADOU. POKUD VÁS NAPADÁ VLASTNÍ ZPŮSOB, JAK NÁM POMOCI PŘI ZÍSKÁVÁNÍ FINANČNÍCH PROSTŘEDKŮ, NEVÁHEJTE NÁS KONTAKTOVAT NA TELEFONU 233 335 452 NEBO EMAILU DETEM@SOS-VESNICKY.CZ. RÁDI VÁM PORADÍME S REALIZACÍ VAŠICH SKVĚLÝCH NÁPADŮ!

„Domov je dílo, stejně překrásné jako přetěžké. A každodenní.“ Miroslav Horníček

45 LET PŘÍBĚHŮ DĚTÍ VESNIČKA V KARLOVÝCH VARECH SLAVÍ 45. NAROZENINY

internátní kurz. Za pouhý rok se již první dvě mohly nastěhovat do nových, ne však zcela dodělaných domů. Ostatní pěstounky bydlely zatím v bytech po Karlových Varech a čekaly na postupné dokončování zbývajících deseti domů.

DNES VÁM PŘINÁŠÍME VZPOMÍNKY VELICE VITÁLNÍ PANÍ EVY BORKOVÉ, KTERÉ JE 75 LET – I KDYŽ JE TO DÁMA SE VŠÍM VŠUDY, DOVOLILA NÁM ČÍSLO UVĚST. JE NA SVŮJ VĚK NÁLEŽITĚ HRDÁ A PŘEDEVŠÍM NA NĚJ VŮBEC NEVYPADÁ! JE TO JEDNA Z ONĚCH PRVNÍCH DVOU PĚSTOUNEK VE VESNIČCE. POCHÁZÍ Z MORAVY, ALE KVŮLI PĚSTOUNSTVÍ SE ODSĚHOVALA DO VARŮ, KDE ŽIJE DODNES.

JE TO TAK, SOS DĚTSKÁ VESNIČKA V KARLOVÝCH VARECH ZAHÁJILA SVŮJ PROVOZ NA DEN DĚTÍ 1. ČERVNA 1970. ÚCTYHODNÉ VÝROČÍ SI ZASLOUŽÍ REKAPITULACI. VE ČTYŘECH NÁSLEDUJÍCÍCH ČÍSLECH ČASOPISU VESNIČKA SPOLU NAHLÉDNEME DO HISTORIE A POPOVÍDÁME SI S LIDMI, KTEŘÍ BYLI U ZRODU. MOHOU NÁM PODAT NEOCENITELNÉ SVĚDECTVÍ O TOM, JAK TO TEHDY BYLO. NĚKTEŘÍ JIŽ BOHUŽEL NEJSOU MEZI NÁMI, JAKO NAPŘÍKLAD SVĚTOVĚ UZNÁVANÝ PSYCHOLOG ZDENĚK MATĚJČEK, KTERÝ ŘÍKAL: „VESNIČKA JE ZAŘÍZENÍ PRO ŽIVOT – NENÍ TO ANI PEDAGOGICKÁ LABORATOŘ, ANI PSYCHOLOGICKOEXPERIMENTÁLNÍ ÚSTAV. ŽIJÍ TU KONKRÉTNÍ DĚTI, KTERÉ SEM PŘÍCHÁZÍ V NOUZI A MAJÍ SVÉ PŘÍBĚHY – JINDRA, PEPÍK, ZUZANA.“

Z HISTORIE

Uvolněná atmosféra jara 1969 – první dětská vesnička v Karlových Varech se začala budovat v ovzduší slavné minulosti a s obrovskou podporou českých dárců. Sdružení SOS dětských vesniček tehdy vlastně jako první dobrovolná organizace věnovalo pozornost opuštěným dětem a otevřelo možnost pro dobročinnost, do té doby oficiálně nedovolenou. Činnost měla vliv na celospolečenské vědomí – nebýt lhostejný k bidě a utrpení druhého, orientace na rodinu, i když uměle vytvo-

řenu, přispívala k rozbití přetrvávajících představ o prioritě kolektivní výchovy před rodinnou. Navíc do vesničky přijímali děti nevhodné pro adopci, děti s defektem tělesným či sociálním. Pro postupující normalizaci však takováto činnost byla nepřijatelná. Sdružení se bránilo tlaku až do roku 1973, kdy muselo ukončit činnost a bylo rozpuštěno.

Vesnička byla předána okresnímu národnímu výboru a přejmenována chladným názvem Zvláštní zařízení pro výkon pěstounské péče. Nastalo smutné období pro maminky, některé odešly i se svými svěřenými dětmi. V Karlových Varech se objevily dokonce snahy o rozprodej vesničkových domků, trvale byly vyvíjeny tlaky a omezování soukromí života rodin. Nakonec ale přišel 17. listopad 1989 a Sdružení postupně mohlo obnovit svou činnost, která se zdárně rozvíjí dodnes.

VÝSTAVBA A PRVOPOČÁTKY

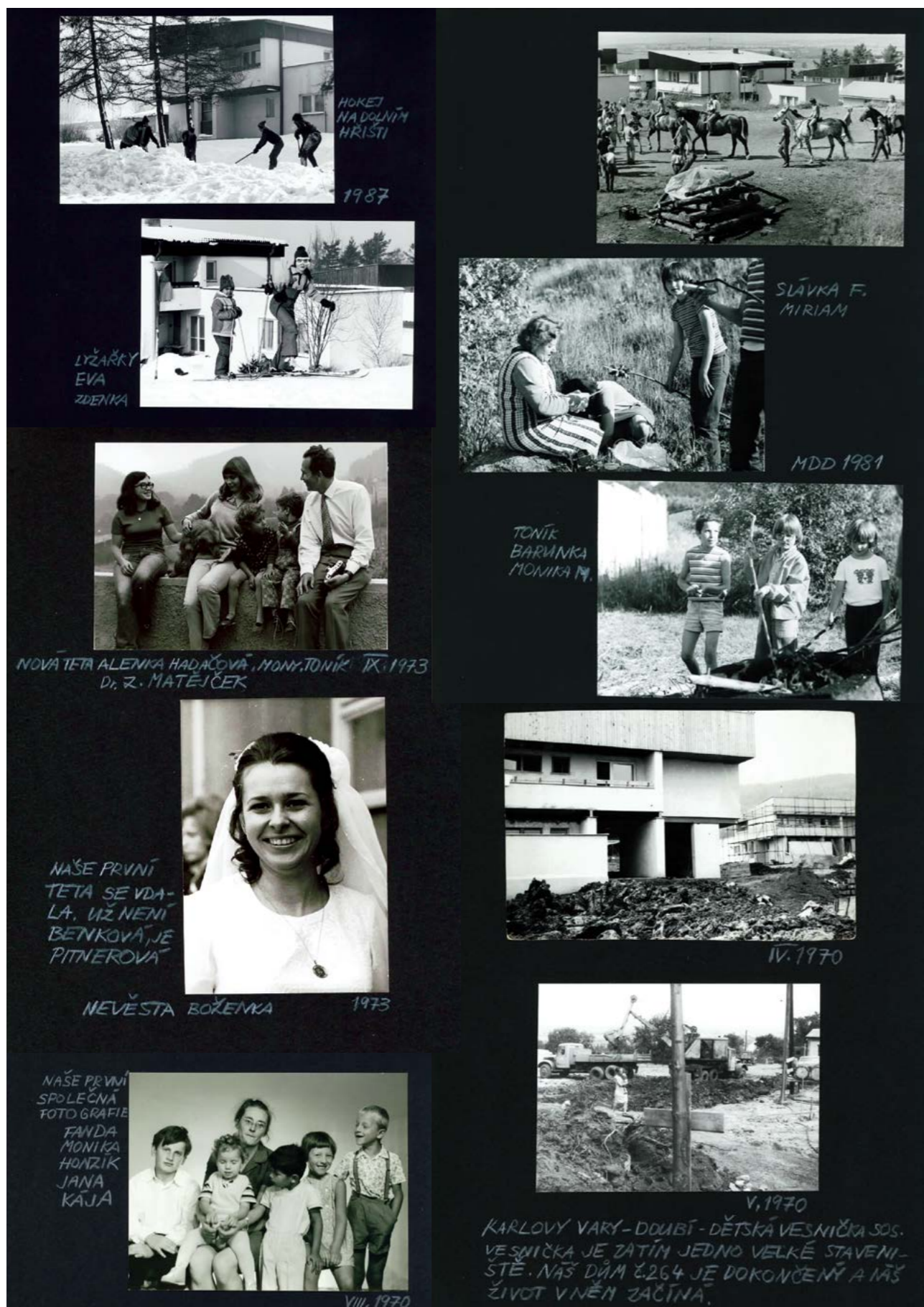
Stavět se ve Varech začalo v roce 1969. Celorepublikovým nábořem v časopisech a v rozhlasu byly osločovány možné matky – pěstounky, které byly vybírány s maximální pozorností. Na výzvu se písemně přihlásilo více než 60 žen ze všech koutů naší vlasti. Na podkladě komplexního vyšetření bylo vybráno dvanáct uchazeček, pro které byl uspořádán pětiměsíční

Paní Borková – jak to tehdy bylo?

O náboru jsem slyšela v rozhlasu a zaujal mne. Když za mnou přišla maminka s časopisem Vlasta, že bych se na to hodila, přihlásila jsem se. A nelituji. V roce 1969 jsme prošly kurzem – co obnáší strádající sociální sirotek, jak se do koloběhu dostává, jaké má projevy, co nás čeká....

Vyučoval nás například známý psycholog Dr. Zdeněk Matějček, který k nám pak do vesničky pravidelně dojížděl, sledoval děti a nám matkám pomáhal řešit obtížnější situace. Byl milý, děti ho měly rády – uměl to s nimi. My pěstounky jsme již byly připravené a čekaly na dokončení vesničky. Dnes mi připadá, že je pěstounů méně a potřebných dětí stále mnoho. To je škoda. Za třicet let mého života ve ves-

niče jsem se delší či kratší dobu starala celkem o devatenáct dětí.

S úctou vzpomínám také na pana Miloše Cibocha, který byl duší celé stavby a nějaký čas vedoucím vesničky. Byl organizačně velmi schopný, praktický, sháněl peníze – po celé republice se konala například sbírka ve fabrikách, každý přispěl 5 korun z platu.

Nejdůležitější pro SOS dětské vesničky jsou děti – povězte nám, prosím, něco o těch vašich...

Na začátku, v roce 1970 jsem se starala o sedmiletá dvojčátka – Káju a Janičku, o rok a půl starou Moniku a třináctiletého Fandu. K nim přibýly v roce 1971 další děti – Toník a desetiletý Jára, potom rok a půl starý Víťa a stejně stará Zdenička. Tím se na nějakou dobu uzavřela má první skupina dětí. Děti byly právně volné, ale z různých důvodů se nehodily k adopci. Ale ke mně domů se hodily moc dobře. Dnes jsou to už padesátníci, Jana je babičkou, Monika nade mnou drží dohled – to je hned řečí, když jí neberu telefon. Vždy jsem chtěla, aby děti odcházely z domu přirozenou cestou, až budou připravené – děvčata se vdávala, chlapci odcházeli po vojně a třeba Jára s námi byl až do 24 let. A bylo to ku prospěchu nám i jemu. Stal se oporou pro druhou skupinku dětí. Až po letech mi vyprávěly, že když jsem odešla, tak odstavily jídelní stůl a hrály s Járou hokej a další vylomeniny. Když jsem se ale vrátila, vše bylo zase zpět, nikdy nic nerozbily. Jára měl děti moc rád, vozil je na zádech, byl pro ně autorita i kamarád. Škoda, že už není mezi námi....

Pak přišla Zdenička – plakala, byla nešťastná, ale za pár dní se již smála. Každé dítě mělo přechod z kojeňáku jiný – Víťa byl naopak hned jako doma. A dále Lubošek, bylo mu asi 3 a půl. Nejprve k němu děti měly odstup, ale to se také časem změnilo. Když děti postupně odcházely, v roce 1983 se u nás zabydleli 3 sourozenci – sedmiletá Adélka, pětiletá Nika a tříletý Zdeněček. Starší děti pomáhaly s mladšími a také se vždy našla pomocná ruka k práci.

No a jako poslední k nám na 3 roky přibýly dvě dívky z Chvalčova na takzvané dochování – rozpadla se tam jedna rodina – bylo jim patnáct a v osmnácti letech přešly do následné péče. Ta předtím nebyla.

Utkvěly Vám ve vzpomínkách nějaké silné momenty?

Těch bylo při tom počtu spoustu! Veselé, ale i těžké chvíle. 3 děti již bohužel zemřely. Jak to tak v životě chodí, ale ani v běžných rodinách vše není vždy 100%. Silný moment? Nyní si vybavím například ten s Alenkou, která k nám přišla v roce 1972 s nevyčísitelnou těžkou srdeční vadou, věděli jsme, že nebude žít déle než 3 roky. Žila jen v nemocnici, většinou připoutána k přístrojům. Když jsme si ji vezli domů, šla jsem koupit pecen chleba. Ale Alenka tvrdila, že tohle není chleba. Až když jsem jí doma namazala krajíc, volala, že toto je přeci ten chleba! Měla jsem slzy v očích, že to děvčátko má tak omezený životní prostor. Když byla u nás, tak občas ráčila, jak utržená ze řetězu. Tři roky u nás si myslím užila...

A ještě si pamatuji pohazení, která k nám přivedla Evičku – Evičce byly asi 3 roky a pro svou prý nevhodnost se měla vrátit zpět do dětského domova. Jedno odpoledne jsem skládala prádlo, mě děti litaly kolem domu a s nimi malé děvčátko. Několikrát se od skupinky odpojilo, doběhlo ke mně, kouklo mi do očí a pohládilo po vlasech. Nemohla jsem jí nechat odejít do neznáma. Zvedla jsem telefon, zavolala na úřad a večer již Evička spala u nás. Pro mě děti to bylo naprosto přirozené. Přece ji tam nedáme, mamí, no uznej?

A paní Borková, co Vás těší dnes?

Mně těší, když všechno všude funguje, když mají práci, jsou schopni samostatného života. Že se z většiny stali řádní občané. Potvrdilo se mi, že když dítě dostane šanci – je mu dán domov, péče a zájem, tak roste správným způsobem. I když ne vždy je vše ideální. Radost mi také dělá, že udržujeme kontakty, že mne navštěvují a vzpomínají na dětství. Považujeme se za rodinu. Vždy, když přišlo období otázek, tak jsem s nimi mluvila přímo – ptej se, co vím, ti povím. Rodičům buď vděčný za dar života a víc se tím netrap. A jak to cítí mé děti? Na to se musíte zeptat jich.

A to také uděláme. V příštím čísle přineseme příběhy dětí (dnes již dospělých lidí) z vesničky v Karlových Varech. Velice Vám, paní Borková, děkujeme za příjemné povídání a přejeme mnoho štěstí a zdraví!

Zapsala Lucie Trachtová

EBOLA: NAMÍSTO SOUCITU ZAVRŽENÍ

EBOLA POZNAMENÁVÁ DĚTSKÉ ŽIVOTY NEJEN ZTRÁTOU RODIČŮ. STRACH Z PŘENOSU NEMOCI ZPŮSOBUJE, ŽE OSIŘELÉ DĚTI JSOU STIGMATIZOVÁNY A ODMÍTÁNY PŘÍBUZNÝMI I CELOU KOMUNITOU. NA POMOC TĚMTO DĚTEM SPUSTILY SOS CHILDREN'S VILLAGES INTERNATIONAL PROGRAM OKAMŽITÉ POMOCI (EMERGENCY RESPONSE PROGRAMME). JEHO PROSTŘEDNICTVÍM POSKYTUJEME PODPORU A DOMOV OSIŘELÝM DĚTEM.

Počet osiřelých dětí ve státech zasažených ebolou dosáhl téměř pěti tisíc. Namísto soucitu se tyto děti však potýkají s odmítnutím ze strany příbuzných i ostatních obyvatel obce. Strach z nakažení, který zachvátil tyto africké země, ponechal tisíce sirotek zcela bez pomoci. „Když rodiče a bratr minulý měsíc zemřeli, zůstali jsme úplně sami, bez jídla i bez peněz, bez jakékoli pomoci,“ říká sedmnáctiletá Isatu, nejstarší z devíti sourozenců. Děti nyní našly pomoc v SOS dětské vesničce, první dny po pohřbu rodičů však pociťovaly kromě smutku také nesmírnou beznaděj. „Nepomohli nám ani příbuzní, ani sousedé, ani vláda,“ popisuje Isatu zoufalou situaci svých sourozenců, o něž se jako nejstarší sestra nyní stará.

„Úsilí se koncentruje na léčení nemocných dospělých, chybí ale péče o nakažené nebo osiřelé děti,“ popisuje aktuální situaci v Africe Olatungie Woode, národní ředitel SOS dětských vesniček v Sierra Leone. „Každý den sledujeme, jak strach z Eboly zachvacuje celé rodiny a obce a znemožňuje těmto dětem nalézt osoby, které jsou ochotny se o ně postarat,“ dodává.

SOS Children's Villages jako největší světová organizace na podporu dětí bez domova působí ve všech zemích zasažených virem Ebola. V odpovědi na krizovou situaci jsme už poskytli péči stovkám osiřelých nebo opuštěných dětí v Sierra Leone a pracujeme na zajištění pomoci a nezbytné péče o děti v ostatních zemích zasažených virem.

Sourozencům zemřeli na ebolu oba rodiče a nejstarší bratr. Nyní se musejí postarat o sebe navzájem, bez podpory státu i místních obyvatel. Přežít jim pomáhají SOS dětské vesničky Sierra Leone.

Děvčátko přežilo a může být propuštěno z karantény. Venku na něj ale nikdo nečeká.

SÝRIE: KULKA K SVAČINĚ

DEVÍTILETÝ WAEL PRÁVĚ SEDĚL NA BALKÓNĚ A CHROUPAL SUŠENKU, KDYŽ HO ZASÁHLA KULKA OSTŘELOVAČE, ROZDRTLILA MU DOLNÍ ČELIST A NAVZDY BOLESTIVĚ ZMĚNILA JEHO ŽIVOT. TENTO KRUTÝ ÚTOK PŘIMĚL CHLAPCOVU RODINU ODEJÍT Z MĚSTA ALEPPO A PŘIPOJIT SE K MILIONŮM DALŠÍCH SYŘANŮ, KTEŘÍ KVŮLI OBČANSKÉ VÁLCE MUSELI OPUSTIT SVÉ DOMOVY.

Wael v několika týdnech od zásahu střelou málem třikrát zemřel. Nyní bude muset postoupit dlouhou a bolestivou rekonstrukci obličeje. Wael je ale odhodlaný vydržet až do samotného

konce, protože si touží splnit jeden velký, toužebný sen – moci znovu dát pusú své mamě. „Ptal jsem se doktora, kde mám spodní ret, a on říkal, že mi ho později přišijou. Tak doufám, že po operaci budu moct normálně mluvit a jíst,“ říká Wael a smutně dodává: „Chtěl bych hlavně zpátky svůj obličej, abych mohl dát pusú mamě, sestře a bráchovi. Na operaci se těším, ale taky se jí bojím. Už nechci, aby mě to bolelo. Přál bych si jen usnout a pak se vzbudit a mít to celé za sebou.“

Ten den, kdy se navždy bolestivě změnil jeho život, si Wael stále živě pamatuje. „Když mě ten chlap střelil, jedl jsem prá-

vě sušenku. Kulka pak trefila i mamu, do hrudi,“ vypráví dále Wael. Jejich soused riskoval, že chytí další kulky, ale přesto odtáhnul krví zalitého Waela a jeho mamu do bezpečí a odvezl je do nemocnice.

Wael strávil v nemocnici připojený na přístroje měsíc. Při operaci, během níž mu měli implantovat kovovou čelist, dvakrát přestal dýchat. Po měsíci mu lékaři konečně z krku odstranili hadici, kterou byl krmen. Jeho první slova byla „Mami, prosím, to bolí...“

Účet za léčbu a pobyt chlapce v nemocnici zčásti uhradila organizace SOS Children's Villages. Organizace také našla nové domovy pro rodiny z Aleppa poté, co na místní školu dopadla bomba a zabila tři děti. To se stalo krátce poté, co se do školy vrátil malý Wael.

Jeho rodina se poté natrvalo přesídlila do přímořského města Lattakia, kde je o něco bezpečněji než v Aleppu. Wael se ale i přesto pořád bojí. „Nejsou tady žádní ostřelovači?“ ptá se pokaždé, když vychází z domu. Jeho třináctiletý bratr Karim říká, že útok Waela zcela změnil. „Je stále nervózní a hodně pláče“, říká. „Budí se s pláčem i v noci a chce, abychom prohlédli místnost. Myslí si, že ho ten střelec pronásleduje až sem, aby ho zastřelil.“

Zdroj: SOS Children's Villages, NBC

MEZINÁRODNÍ ORGANIZACE SOS CHILDREN'S VILLAGES INTERNATIONAL

OD ROKU 1993 JE SDRUŽENÍ SOS DĚTSKÝCH VESNIČEK ČLEMEM MEZINÁRODNÍ ORGANIZACE SOS CHILDREN'S VILLAGES INTERNATIONAL. TA KAŽDOROČNĚ POMÁHÁ DVĚMA MILIONŮM DĚTÍ VE 134 ZEMÍCH SVĚTA NAPLŇOVAT JEJICH PRAVO NA LÁSKU, DOMOV A BEZPEČÍ.

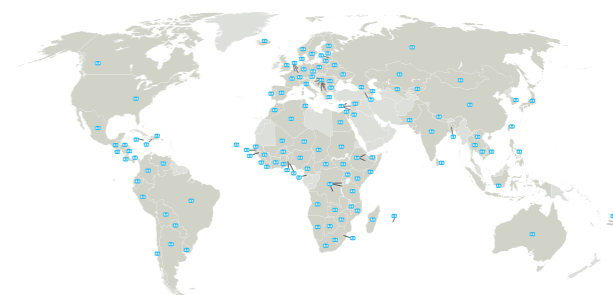
- Působí ve 134 zemích světa.
- Provozuje celkem 555 SOS dětských vesniček, dalších 41 vesniček je ve výstavbě.
- Dětem pomáhá celkem v 2.410 různých zařízeních a centrech pomoci.
- V SOS dětských vesničkách a dalších

typech péče pomáhá dvěma milionům dětí ročně.

- Je největší světovou organizací na pomoc dětem bez domova.
- Je sedmou největší světovou dobročinnou organizací.

- Mezi podporovatele organizace patří či patřili Nelson Mandela, Johnny Cash, Angelina Jolie, Václav Havel a dalajláma.

Od roku 1995 má organizace zvláštní poradní status u Ekonomické a sociální rady OSN.

Pavla Štochlová působí od roku 2013 v SOS dětské vesničce Brno jako sociální pedagog a vedoucí programů SOS Přístav a SOS Maják. Pracovat s ohroženými dětmi bylo jejím snem už na gymnáziu. Získala doktorát na Zdravotně sociální fakultě Jihočeské univerzity, poté vystudovala sociální pedagogiku na Masarykově univerzitě. S ohroženými dětmi pracovala na stážích v daleké Namibii či Kolumbii.

NA POMOC DĚTEM: SOCIÁLNÍ PEDAGOG

V SOS DĚTSKÝCH VESNIČKÁCH USILUJEME NEJEN O TO, ABY DĚTI VYRŮSTALY V LÁSKYPLNÉM PROSTŘEDÍ PĚSTOUNSKÉ RODINY, ALE TAKÉ ABY SE JEJICH ŽIVOT V NIČEM NELIŠIL OD ŽIVOTA DĚTÍ VYRŮSTAJÍCÍCH U SVÝCH VLASTNÍCH RODIČŮ. PODPOŘIT ZDRAVÝ ROZVOJ A SMYSLUPLNĚ VYUŽÍVAT VOLNÝ ČAS DĚTÍ PROTO PĚSTOUNŮM POMÁHÁ SOCIÁLNÍ PEDAGOG.

Úkolem sociálního pedagoga je zajišťovat dětem aktivity, které je budou nejen bavit, ale pomohou rozvíjet jejich osobnost a potenciál, aby byly co nejlépe připraveny na budoucí samostatný život. K pravidelným aktivitám patří doučování a zájmové kroužky. „Vždy začátkem školního roku pro děti zajišťuji ve spolupráci s Masarykovou univerzitou studenty, kteří

nám s těmito aktivitami pomohou. Naše děti tak získají nejen nové kamarády, ale také se jim snažím tímto způsobem přiblížit smysl a hodnotu nezištné pomoci,“ říká Pavla Štochlová, která druhým rokem pracuje jako sociální pedagog v brněnské SOS dětské vesničce. „Studenti navštěvují děti v přirozeném prostředí jejich domova a pomáhají jim pochopit látku, která jim

ve škole dělá největší potíže, případně s nimi vypracují i domácí úkoly,“ doplňuje Pavla.

Tento školní rok je k dispozici pro děti ve vesničce také hned několik zajímavých kroužků – výtvarný, počítačový, sportovní, dramatický a taneční. „Na kroužcích se snažíme děti nejen zabavit, ale především je rozvíjet a podporovat jejich kreativitu,“ vysvětluje Pavla Štochlová. Kromě pravidelných kroužků připravuje pro děti po celý rok také celou řadu výletů a mimořádně zajímavých exkurzí. Děti se tak byly podívat u hasičského záchranného sboru, u zdravotnické záchranné služby, ve spalovně odpadů, u ropných vrtů, v útulku pro opuštěná zvířata, na letišti, v tyflo centru či u policejních koní. Kromě toho už děti absolvovaly nejednu

zajímavou přednášku a besedu. „Učili jsme se, jak se chovat bezpečně na internetu, besedovali jsme s Bílým kruhem bezpečí na téma šikany, mladistvých obětí a domácího násilí. Dozvěděli jsme se, jak se pomocí tabletu efektivně učit mimo školu. Děti tak získají užitečné poznatky z nejrůznějších oblastí a oborů. A kdo ví, třeba jim některá z exkurzí či přednášek přinese inspiraci pro volbu jejich životního povolání,“ usmívá se Pavla.

Některé z akcí též probíhají přímo ve vesničce, ať už jsou to soutěžní odpoledne, hraní míčových her, den otevřených dveří či tradiční Vánoce ve vesničce. Vždy z jara a na podzim pořádají brigádu, kterou zakončí opékáním buřtů u táboráku. Při brigádě si děti uklízejí a velebí areál, čímž se mimo jiné naučí, že o prostředí,

ve kterém žijí, je také třeba pečovat. To ale stále není všechno, jak doplňuje Pavla: „Vedle toho všeho občas ještě zajdeme společně do kina, do divadla, na muzikál či na koncert. Chci dětem být autoritou a zároveň kamarádkou, ke které mají důvěru a které se mohou kdykoli svěřit s tím, co je trápí. Děti ve vesničce mám moc ráda a pevně věřím, že získáme ještě spoustu společných zážitků. Svou práci sociálního pedagoga v SOS dětské vesničce Brno bych nevyměnila za nic na světě,“ uzavírá Pavla Štochlová své vyprávění.

Abychom se vešli do vyhrazeného prostoru, museli jsme tento článek zkrátit. Celý článek o práci Pavly Štochlové v brněnské SOS dětské vesničce najdete na našem webu www.sos-vesnicky.cz.

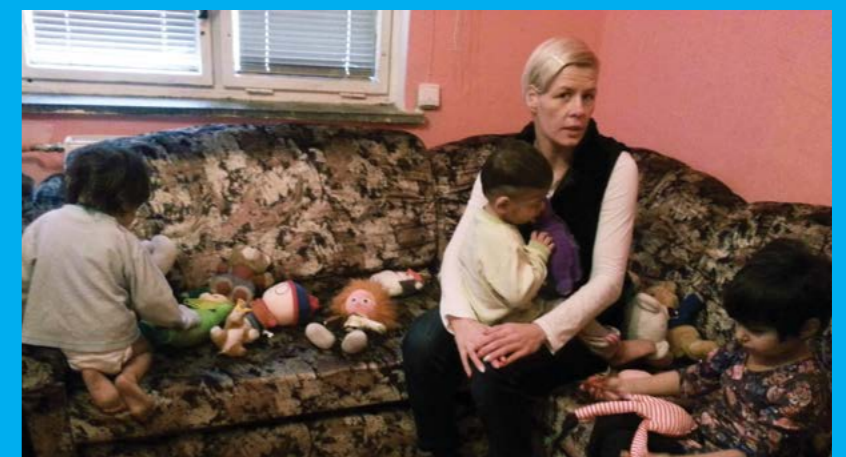
NAŠIMA OČIMA

V SOCIÁLNÍ OBLASTI PRACUJI JIŽ NĚKOLIK LET, ZA TUTO DOBU JSEM MĚLA MOŽNOST OKUSIT SPOLUPRÁCI S RŮZNÝMI RODINAMI MĚNĚ ČI VÍCE SOCIÁLNĚ SLABŠÍMI. POZNALA JSEM, ŽE KAŽDÁ RODINA JE SVÝM ZPŮSOBEM JEDINEČNÁ A KE KAŽDÉ RODINĚ JE TAK TŘEBA I PŘÍSTUPOVAT. SOCIÁLNÍ PRÁCE JE PRÁČÍ MRAVENČÍ A I MALÉ KRŮČKY JSOU VELKÝMI ÚSPĚCHY.

I v SOS Kompas se setkáváme s velkými rozdíly. Přijímáme rodiny vyžadující větší pozornost, jiné zas stačí jen popostrčit. Setkali jsme se i s ojedinělým případem maminky očekávající v řadě již jedenáctého potomka. Ač sama přiznává, že práce s tak početnou skupinou dětí a tak velkého věkového rozpětí je často velmi náročná, o snížení svého břímě nikdy neuvažovala.

V době příchodu do SOS Kompasu se rodina nacházela v silně nevyhovující životní situaci. Podmínky bydlení se již před časem značně odchýlily od běžných standardů a hygienických norem – rodina postrádala přístup k tekoucí vodě, teple a zdroji elektřiny. Od těchto podmínek se odvíjela i nemožnost vést jinak obvyklý rodinný život – dodržovat základní hygienické návyky, prát prádlo či vařit.

Pomohli jsme mamince oslovit ubytovatele a přesvědčili ji o nutnosti změnit současné bytové podmínky. S časovým

odstupem jsme se dočkali nejen vděku, ale i deseti usměvavých tváří. S maminkou i celou rodinou spolupracujeme dodnes. V dnešní době má na ubytovně již samostatný pokoj, svou kuchyň a nemusí se dělit o sporák s celým patrem jako na samotném začátku. Ubytovatel si jí váží, a to i z důvodu, že je jednou z mála, kteří hradí nájem včas a dle smlouvy. Jsme rádi, že je na světě o rodinu víc, která má společnou střechu nad hlavou. Rozdělení rodiny je tím posledním řešením, které v těch situacích připouštíme.

Ona je tou milující matkou a my jsme pomocnou rukou v situacích, kdy člověk neví jak dál, neví si rady s vyplněním dokladů, potřebuje doprovodit k soudu,

vyrovnat se s neblahou partnerskou situací a předcházet tak svěření dětí do jiné než vlastní péče. To vše máme již za sebou a pokračujeme dál. Jsou to krůčky, které vedou ke zlepšení situace celé rodiny. Děti naši přítomnost vítají, z našich návštěv se radují.

Každé pozitivum v této i jiné rodině je novou motivací proto vykonávat sociální práci i nadále a pomáhat především těm, kteří o naši pomoc jeví zájem a chtějí žít společensky přijatelným životem.

*Monika Pazderová
Vedoucí sociální pracovnice
SOS Kompas Přerov*

POBĚŽTE S NÁMI PRO DOBROU VĚC

BĚHÁTE RÁDI A MÁTE CHUŤ POMOCI? SOS DĚTSKÉ VESNÍČKY JSOU PARTNEREM CHARITATIVNÍHO PROGRAMU PRAGUE INTERNATIONAL MARATONU. ZAKOUPENÍM STARTOVNÍHO ČÍSLA NA VYBRANÉ ZÁVODY NAŠIM PROSTŘEDNICTVÍM POMŮŽETE DĚTEM, KTERÉ TO SKUTEČNĚ POTŘEBUJÍ. POMOC JE BĚH NA DLOUHO TRATĚ, SPOLEČNĚ MŮŽEME DOBĚHNOUT AŽ K CÍLI!

INDIVIDUÁLNÍ BĚHY

Mattoni ½ Maraton Karlovy Vary, 23. 5. 2015

cena 1 000 Kč, z této částky jde 400 Kč na podporu ohrožených dětí

Mattoni ½ Maraton Olomouc, 20. 6. 2015

cena 1 100 Kč, z této částky jde 400 Kč na podporu ohrožených dětí

JAK SE PŘIHLÁSIT

Kontaktujte nás na emailu jana.valkova@sos-vesnicky.cz. Obratem Vám zašleme informace k platbě, včetně variabilního symbolu pro označení Vaší platby. Po uhrazení startovního obdržíte unikátní kód spolu s průvodním dopisem. V něm se dozvíte, jakým způsobem se prostřednictvím kódu přihlásit k závodu.

ŠTAFETOVÉ BĚHY

Sportisimo ½ Maraton Praha, 28. 3. 2015

3 x 5 km + 1 x 6,0975 km
cena 9 000 Kč, z této částky jde 2 200 Kč na podporu ohrožených dětí

Volkswagen Maraton Praha, 3. 5. 2015

3 x 10 km + 1 x 12,195 km

cena 10 000 Kč, z této částky jde 2 500 Kč na podporu ohrožených dětí

Mattoni ½ Maraton Karlovy Vary, 23. 5. 2015

3 x 5 km + 1 x 6,0975 km
cena 6 000 Kč, z této částky jde 2 000 Kč na podporu ohrožených dětí

Více informací o závodech naleznete na stránkách www.pim.cz.

SOS dětské vesničky se staly hlavních charitativním partnerem běhu Mattoni ½ Maraton Karlovy Vary pro rok 2015. Děkujeme společnosti Prague International Marathon za nabídku této spolupráce.

PODPOŘTE NÁS. DĚKUJEME.

PRAVIDELNÝM DÁRCOVSTVÍM TRVALÝM PŘÍKAZEM

Staňte se pravidelným dárcem, zřídte si u své banky trvalý příkaz k úhradě.
Číslo účtu: **120 777 711/0300.**

JEDNORÁZOVÝM FINANČNÍM PŘÍSPĚVKEM

Bankovním převodem zaslaným na účet **120 777 711/0300.**

ON-LINE PŘÍSPĚVKEM PLATEBNÍ KARTOU

Na webu www.sos-vesnicky.cz najdete vstup do on-line platební brány.

DÁRCOVSKOU SMS

Pošlete dárcovskou SMS ve tvaru **DMS VESNICKY** na číslo **87 777**. Cena jedné SMS je 30 Kč. SOS dětské vesničky obdrží 28,50 Kč.

PRAVIDELNĚ POMOCÍ DMS

Pomocí DMS můžete přispívat také pravidelně. Pošlete dárcovskou SMS ve tvaru **DMS ROK VESNICKY** na číslo **87 777**. Každý měsíc vám bude automaticky odečtena částka 30 Kč. SOS dětské vesničky obdrží za rok celkem 324 Kč.

DAROVÁNÍ ZE ZÁVĚTI

Pro více informací nás kontaktujte.

KDE NÁS NAJDETE
SOS-VESNICKY.CZ
[facebook.com/SOS vesnicky](https://www.facebook.com/SOS-vesnicky)

PŘEJETE SI DOSTÁVAT INFORMACE ELEKTRONICKY? Pošlete nám email s Vašimi kontaktními údaji na detem@sos-vesnicky.cz. Elektronicky vám pak můžeme zasílat potvrzení o daru nebo informace o využití vaší finanční podpory.

Generální partner

Hlavní partneři

